

55e Bijbelstudie-weekend en 1e opbouwweek 1965 door Br. Braaksma.

Hoofdonderwerp: Het grote verlossingsplan van God in de Hoogtijfeesten, zoals Hij dit neergelegd heeft in de vastgestelde feesten onder Israël en de vervulling hiervan door Jezus Christus.

- 1e De week sabbat en het Pascha.
- 2e Het feest der ongezuurde broden.
- 5e De eerstelingsgarve, Paasfeest.
- 4e Het feest der weken, Pinksterfeest.
- 5e Het feest der bazuinen.
- 6e De grote verzoendag.
- 7e Het loofhuttenfeest.

Inleiding: Ps. 89 vers 1 t/m 19.

Het is heerlijk dit grootse onderwerp over de gezette hoogtijden met elkander te behandelen, want God heeft hierin een machtige sprake gegeven, en hoe groot en heerlijk openbaart Hij Zich daarin. Het zijn de zeven gezette Hoogtij - feesten des Heren, die van Hem uitgegaan zijn, en daarom zijn het **Zijn** feesten en niet de onze. En voor hen, die in gehoorzaamheid naar Zijn roepstem willen horen, zal het ook een feest zijn, zoals Ps. 89 vers 16 het zegt: "Welzalig het volk, dat den jubelroep kent, zij wandelen, Here, in het licht van uw aanschijn". De Oude Vertaling zegt: "Welgelukzalig is het volk, dat uw geklank kent" ;inderdaad behoort tot deze hoogtijfeesten niet alleen de dag des geklanks. maar in al deze feesten hoort men Gods roepstem als een wonderbaar geklank. Dit kennen van dat geklank wil zeggen, dat wij deze feesten van God, zoals God die verordineerd heeft, gaan verstaan. Het zijn Gods feesten en daarom heeft geen mens hier iets over te zeggen. God heeft deze feesten ingesteld op Zijn gezette tijden, en op een door Hem aangewezen plaats, en Zijn verordening zegt, hoe Hij ieder feest wil houden, waarin dat feest bestaat en wat Hij ons daarin wil geven. Geen mens heeft daarom het recht om hier de minste wijziging of verandering in te brengen; dit wordt vandaag algemeen in de christenheid gedaan. Men viert de feesten, des Heren naar menselijke gedachten en op menselijke wijze. Daarom staat er dus: "Welzalig het volk, dat het geklank kent", d. w. z. daar aan gehoorzaam is, want dezulken wandelen in het licht, van Zijn aanschijn. "In uw naam juichen zij de ganse dag" (vers 17 a). Dán is het feest, niet naar de ordening van mensen, noch van kerken, groepen of kringen, maar naar de ordening van God. "en door Uw gerechtigheid worden zij verhoogd, want Gij zijt de luister hunner sterkte (17 b en 18 a).

De gezette hoogtijden des Heren zijn ook heilige samenroepingen van God. God heeft niet alleen het recht om Zijn feesten te houden naar Zijn wil, maar Hij heeft ook het recht, om diegenen daartoe te roepen, die Hij wil. Daarom zijn het heilige samenroepingen voor degenen, die God roept in Zijn Zoon Jezus Christus. En diegenen, die naar die roepstem luisteren, zullen ook verstaan en ervaren, dat deze feesten alleen in Jezus Christus vervuld worden. Laten ook wij daarom hart en oor te luisteren leggen naar wat God ons door Zijn Woord en Geest te zeggen heeft. Het zijn eeuwigheidsfeesten, die van heerlijkheid tot heerlijkheid gaan, totdat de eeuwigheidsdag aanbreekt voor Zijn kinderen en Zijn schepping. Daar alleen, waar

de eeuwige feestvreugde is, kan God met ons samenkomen om met ons feest te vieren; dat is iets wonderbaars!

Wat hebben wij vandaag een armoedig en armzalig Christendom, omdat men deze rijkdommen, die God in Jezus Christus ons geschonken heeft, niet onderzoekt.

Dit komt, omdat men het geklank Gods niet verstaat en daardoor niet gehoorzaam kan zijn aan de verordeningen Gods. Daarom: "Welzalig het volk, dat de jubelroep kent". God geve, dat dit geschrift er toe mag bedragen en meewerken, dat wij allen beter de jubelroep van God en Zijn roepstem daarin leren kennen en ons daarnaar leren voegen.

Ps. 89 begint met in vers 1 te zeggen: "Een leerdicht". Ja, deze Psalm is een wonderbare lering van God, een lering in de vorm van een loflied. Bij een feest behoren lofliederen en in deze lofliederen wil God ons onderwijzen. Dus: feestvieren en tevens door God geleerd worden, waardoor dat feest nog heerlijker wordt, en doorgaat van heerlijkheid tot heerlijkheid, van kracht tot kracht en van vreugde tot grotere vreugde.

Daarom staat er ook in vers 2: "Van de gunstbewijzen des Heren wil ik altoos zingen". Hij zingt, van de gunstbewijzen, en in deze zeven hoogtijden heeft God ook Zijn gunstbewijzen gegeven. Wat een genade volle God, dat Hij dat voor een menskind heeft willen bereiden in Zijn Zoon Jezus Christus. Het is een volheid van feesten, want zeven is het getal van de volheid, zodat God de gevallen zondaars, die in de zonden en misdaden dood liggen, door middel van deze wonderbare feesten, die Hij met hen wil vieren, wil brengen tot de eeuwige feestvreugde van Hem, die Hij voor hen bereid heeft. God geve, dat deze zeven feestdagen niet alleen een heerlijk leerdicht moge zijn, maar dat dit zo mag wezen, dat een ieder van ons van deze gunstbewijzen altoos zal kunnen zingen in de dagelijkse beslommeringen met al zijn moeite en strijd. In vers 3 zegt de Psalmist: "Want ik zeide: Voor eeuwig wordt de goedertierenheid gebouwd; in den hemel bevestigt Gij Uw trouw". De berijmde Psalm zegt: "Ik weet, hoe het vast gebouw van Uwe gunstbewijzen, naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen".

God wil een wonderbaar huis bouw en, maar het gaat naar Zijn gemaakt bestek: en zo heeft Hij ook deze feesten gegeven naar Zijn gemaakt bestek. Het is niet naar de mens, maar God bouwt Zijn eeuwig huis, Zijn Gemeente, waarin Hij al Zijn heerlijkheid zal hebben. God doe ons deze klanken rijker verstaan en ook in praktijk brengen van het leven van elke dag. Zo zal de Heer tot Zijn doel en recht kunnen komen met ons allen. Laat het zo mogen zijn, dat God in ons een werkplaats kan hebben van de Heilige Geest, opdat Hij ons allen dieper kan gronden. Hij wil dit zeker doen, maar Hij wil ook gebeden zijn, waartoe wij Hem willen aanroepen. God wil ons allen opbouwen in het allerheiligst geloof. God wil ons op de hoogste leerschool hebben, om door Hem onderwezen te worden. Hij wil ons zeven feestdagen geven, maar. Hij wil ons ook daarin rust geven, want deze zeven feestdagen zijn tevens sabbatten des Heren, waarin Hij ons tot Zijn rust wil brengen en Zijn rust is heerlijk !

DE ZEVEN FEESTEN DES HEREN.

Het onderwerp is het grote verlossingsplan van God, zoals Hij dit heeft neergelegd in de vastgestelde feesten onder Israël, en de vervulling daarvan door Jezus Christus. Het is een zeer rijke boodschap, die voor mijzelf iedere keer, dat ik haar moet brengen, ook dieper, rijker en groter wordt.

Wij lezen Lev. 23 vers 1 t/m 4.

In vers 4 staat: Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samenkomsten", waarna in dit hoofdstuk het zevental feesten wordt genoemd en beschreven. Maar de sabbat, die in vers 3 staat, hoort er niet bij, maar is a. h. w. de inleiding tot deze heilige samenkomsten.

Het zijn zeven feesten en dit getal zeven vinden wij in de Bijbel steeds weer terug, want dit drukt de totaliteit uit. In deze zeven feesten geeft God het totale feest, dat Hij bereid heeft voor Zijn schepping, maar in de allereerste plaats voor Zijn kinderen, die Hij hiertoe roept. Deze zeven feesten, die God aan Israël gaf en Israël ieder jaar opnieuw moest vieren op de door God gestelde datum, zijn een af schaduwing, een wonderbaar beeld van de grote feesten, die God geeft en vervult in Jezus Christus. Want deze zeven feesten omvatten het hele grote verlossingsplan van God in al zijn bijzonderheden naar een nauwkeurig plan van God Zelf, en Hij vervult dat in Zijn Zoon Jezus Christus zó nauwkeurig, dat wij ons alleen maar kunnen verbazen en daarbij de grootheid Gods zien, en dat Jezus Christus werkelijk de Zoon des levenden Gods is; want dit zou op geen andere wijze vervuld kunnen worden. Het zal in de eerste plaats ons geloof versterken, het zal de heerlijkheid Gods in Zijn verlossingsplan door Jezus Christus ons groter doen worden.

Deze zeven feesten worden door God ingedeeld in drie hoofdfesten. Hierin zien wij weer de Goddelijke harmonie, want God is een drieëinig God en al Zijn werken zijn met deze drie-eenheid gestempeld, dus ook Zijn verlossingswerk; want dit, grote verlossingswerk wordt alleen gedaan door de drieënige God; Vader, Zoon en Heilige Geest, die in volkomen eenheid hierin samenwerken. Deze drie hebben een volheid van zeven in zich. Deze drie feesten vinden wij o. a. in Deut. 16 vers 16: "Drie maal per jaar zal ieder, die onder u van het mannelijk geslacht is, voor het aangezicht van den Here, Uw God, verschijnen op de plaats, die Hij verkiezen zal; op het feest der ongezuurde-broden (1), op het feest der weken (2) en op het Loofhuttenfeest (3). Maar hij zal dan niet met lege handen voor het aangericht des Heren verschijnen: ieder naar zijn vermogen, naar den zegen, dien de Here, Uw God, u gegeven heeft", Laten wij daar ook aan denken, dat, als God ons een grote zegen geeft, verwacht Hij ook, dat wij die zegen door zullen geven.

God deelt deze feesten in drieën in. Het eerste is het feest der ongezuurde broden, waartoe het Pascha, ook behoort. Het Pascha en het feest der ongezuurde broden worden tezamen genoemd: het feest der ongezuurde broden. Het tweede feest is het Wekenfeest, waar het feest van de eerstelingsgarve bij behoort, omdat dit direct verbonden is met het Wekenfeest, dat wij kennen als Pinksteren. Het derde en laatste feest is het Loofhuttenfeest, waar het feest der bazuinen en de grote verzoendag direct mee verbonden zijn. Dit is het zevental feesten, die God in drieën indeelt en die ook in drie groepen met elkaar verbonden zijn. Als wij deze afzonderlijk bespreken, zullen wij daarvan de diepe zin verstaan. Het zijn de feesten des Heren, zoals in Lev. 25 vers 2 staats "De Feesttijden des Heren, die gij zult uitroepen als heilige samenkomsten, zijn **mijn** feesttijden". Dit is iets heel belangrijks. God nodigt ons tot Zijn feest, maar wij hebben ons volledig te onderwerpen aan de wil Gods, hoe Hij dat feest met ons wil vieren, want het is naar Zijn vastgestelde verordening. Er is dus een Goddelijke volgorde der feesten en als nummer één, moeten wij Pascha vieren; want wie geen Pascha met God gevierd heeft, kan ook het tweede niet vieren en evenmin, de volgende feesten. Er is vandaag een wonderlijke neiging, dat men dikwijls eerst Pinksteren wil vieren, terwijl men nog niet eens weet, wat Pascha is. In vers 4 staats "Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op den daarvoor bepaalden tijd". De oude vertaling spreekt van "de gezette hoogtijden". Het woord "gezette hoogtijden" heeft in de grondtekst (

Hebreeuws) de letterlijke betekenis van: "een afspraak maken", en ook de betekenis van "een ontmoeting hebben op een bepaalde plaats en op een bepaalde tijdstip". God gebruikt dus dit woord, want Hij heeft in deze gezette hoogtijden letterlijk afspraken gemaakt, dat Hij op een bepaalde tijd en op een bepaalde plaats een ontmoeting met ons wil hebben in deze feesten; maar dan moeten wij er ons ook aan houden, want God houdt er Zich ook aan. Wij kunnen God maar niet ontmoeten, daar waar wij willen of wanneer het ons te pas komt; maar God geeft een tijd en een bepaalde plaats, waar Hij ons ontmoeten wil. Dit zelfde Hebreeuwse woord, dat wij hier vertaald hebben met "gezette hoogtijden", vinden wij ook in Ex. 25 vers 21 en 22: "Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal. En Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal". "Daar zal Ik met u samenkomen" zegt God en het is heel belangrijk, dat wij dit gaan zien; want God heeft een afspraak gemaakt en wij hebben ons daaraan te houden, waar aan wij ook niet kunnen voorbijgaan; want wee de ziel, die hieraan voorbijgaat, want voor diegene zal er geen dageraad meer zijn. Laten wij daarom onze harten openzetten en onze oren te luisteren leggen naar wat God ons hierin wil schenken. Het zijn wonderbare dingen. God noemt het feesten, heilige samenkomst, en, en dat zijn het inderdaad voor degenen, die gehoorzaam zijn.

Zo gaan wij begrijpen, wat samenkomsten zijn en wij hebben hier nu een samenkomst, waar God ons wil ontmoeten, als wij ons maar houden aan de inzettingen, die Hij ons daarbij gegeven heeft; dan hebben wij een ontmoeting met de Heilige, de levende God Zelf in Zijn Zoon Jezus Christus. Dit is heel anders dan kerkje spelen, want samenkomst wil zeggen, dat God een afspraak gemaakt heeft om ons te ontmoeten, om daar in het midden

van ons te zijn en met ons feest te vieren. Daarom zijn het heilige samenkomsten, zoals het in Lev. 25 vers 2 en 4 staat. Daarom hebben wij ons ook zo bijzonder in acht te nemen, opdat wij doen, wat Hij zegt; want wee degene, die a. h. w. Zijn feestregels en wetten wil veranderen naar eigen goeddunk en. Met dezen gaat het als met hem, waarvan wij lezen in Matth. 22 vers 1 t/m 12, als Jezus spreekt van de koning, die een feestmaaltijd voor zijn zoon houdt en onder de bruiloftsgasten er één, vindt die geen feestkleed aan heeft, want hu dacht, dat het wel zonder feestkleed kon naar eigen goeddunken. Maar de koning zegt dan: "Vriend, hoe zijt gij hier binnengekomen zonder bruiloftskleed"? Dan wordt hij buiten geworpen in de buitenste duisternis. Wij zien dus, dat het heilige samenkomsten zijn en laten wij daarom ook het feestkleed aanhebben, d.w.z. geen kleed van eigen gerechtigheid, eigen godsdienstigheid, eigen vroomheid, eigen weten en leerstellingen en dogmatiek van mensen, maar getooid met het feestkleed, dat God ons in Jezus Christus uit genade schenkt, het feestkleed van Christus Zelf. In vers 2 staat: "De feestijden des Heren, die gij uitroepen zult". Deze samenkomsten zijn dus ook samenroepingen, die wij moeten samenroepen naar Zijn bevel en op Zijn tijd en wel door de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus. Want wij zullen zien, dat deze feesten van het grote verlossingsplan van God spreken. Maar wij moe ten niet denken, dat de verlossing in het middelpunt staat, want niet de verlossing, maar het Lam, Jezus Christus is het middelpunt van al deze feesten, en Hij is ook de vervulling er van, want Hij is de verlossing Zelf. Het gaat niet om ons, maar het gaat om de Zoon. Daarom is ook het eerste van deze feesten: het Pascha, het grote feest van het geslachte Lam Gods. God kan alleen maar feestvieren als Zijn Zoon verheerlijkt wordt en in het middelpunt staat, want al de gedachten Gods zijn in Christus Jezus.

Zo zullen wij ook hier onze heilige samenkomsten hebben, waar Hij in het middelpunt zal zijn.

Nu zullen wij eerst het derde vers lezen: "zes dagen mag arbeid verricht worden, maar op den zevenden dag zal er een volkomen sabbat zijn: een heilige samenkomst; generlei arbeid zult gij verrichten, het is een sabbat voor den Here in al uw woonplaatsen". Merkwaardig is het, dat God, voordat Hij deze zeven feesten verordineert, eerst spreekt over de weeksabbat. Toch is dit niet zo merkwaardig, want deze sabbat is a. h. w. niets anders dan het voorportaal, dat toegang geeft tot het heerlijke Godspaleis. Wij zouden kunnen zeggen, dat deze zeven hoogtij-feesten zijn als een wonderbaar Godsgebouw; want het is ook het Godsgebouw, dat naar Zijn gemaakt bestek in eeuwigheid zal verrijzen. En de sabbat is daarvan a. h. w. het voorportaal. Wij kunnen ook zeggen, dat het de geweldige verlossing-symfonie is, die uit drie delen bestaat, de drie grote feesten, die weer onderverdeeld zijn in zeven feesten. De weeksabbat is daarvan het voorspel, het preludium. In het voorspel beluisteren wij reeds alle motieven, die deze geweldige verlossing-symfonie omvat. Dit willen wij nu eerst nader bezien.

De Schrift kent twee soorten sabbatten, n. l., de gewone weeksabbat, de zogenaamde zevende dag, die wij kennen als de zaterdag, en daarnaast de feestsabbatten, zoals deze feesten zijn. In onze heidense christelijke jaartelling kan kerstfeest op een zondag vallen, maar ook midden in de week, wat wij dan een extra zondag noemen, een feestzondag. Iedere eerste dag van de week hebben wij zondag, maar tweede Paasdag is een extra zondag. Met kerstfeest kan dit dus midden in de week vallen en ook hemelvaartsdag is een extra zondag, die op donderdag valt. Zo kent de Schrift de weeksabbat en de extra feestsabbatten, die op andere dagen kunnen vallen, maar ook wel op de weeksabbat en dan noemt men het een dubbele sabbat, zoals dit ook in deze feestcyclus voorkomt. daarom is de inleiding van de weeksabbat ook heel begrijpelijk, want het is de inleiding tot die geweldige feestsabbatten, die God geeft met het doel, om ons te brengen in de eeuwige sabbat. Het gaat om de eeuwige rust, die God bereid heeft, voor heel de schepping en allen, die Hij hiertoe roepen zal, zo zal God rusten in Zijn schepselen. Dat is de uiteindelijke sabbat, die komt, en nooit een einde zal hebben.

Nu gaan wij de weeksabbat bezien in Ex. 51 vers 12 en 13: "De Here zeide tot Mozes:

Gij dan, spreek tot de Israëlieten: maar mijn sabbatten moet gij onderhouden, want dat is een teken tussen Mij en u van geslacht tot geslacht, zodat gij weet, dat Ik de Here ben, die u heilig". En in vers 16 lezen wij: "De Israëlieten zullen den sabbat onderhouden door den sabbat te vieren, zij en hun nageslacht, als een altoos durend verbond. Tussen Mij en de Israëlieten is deze een teken voor altoos; want in zes dagen heeft de Here den hemel en de aarde gemaakt, en op den zevenden dag heeft Hij gerust en adem geschept". Deze weeksabbat is dus een teken van God, maar een teken is niet het wezen der dingen zelf, maar het is een heen wijzing van hetgeen God uiteindelijk wil geven. Zo vinden wij in de Schrift, dat die week sabbat een teken is van drie dingen:

Ten eerste lezen wij in Ex. 20 vers 8 en 11: "Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt". "Want in zes dagen heeft de Here den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat, daarin is, en Hij rustte op den zevenden dag daarom zegende de Here den, sabbatdag en heiligde dien". Zij moeten dus allereerst de weeksabbat als een rustdag onderhouden, omdat God in zes dagen hemel en aarde geschapen had met al wat daarin was en op de zevende dag rustte Hij. Het was dus een onderhouden van de gedachtenis, hoe God alle dingen geschapen had en daarna rustte.

Ten tweede was het ook nog een teken van iets anders, zoals wij vinden in Deut. 5 vers 15 "Want gij zult gedenken, dat gij dienstknechten in het land Egypte geweest zijt, en dat de Here, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en met een uitgestrekte arm: daarom heeft u de Here, uw God, geboden den sabbatdag te houden". Dus in de tweede plaats moesten zij de sabbatdag vieren om te gedenken, hoe zij dienstknechten en slaven geweest waren in het land Egypte, maar dat God hen met een uitgestrekte arm verlost heeft. Het tweede is dus een gedenken aan de verlossing. De sabbat is dus een terugwijzing naar de schepping en een heen wijzing naar de verlossing.

Ten derde vinden wij in Hebr. 4, dat de sabbat een heen wijzing is naar de uiteindelijke rust, die God bereid heeft voor degenen, die in Hem geloven. Er is een rust, een sabbat voor het volk van God. Het is ook een heen wijzing naar de uiteindelijke heerlijkheid, die nog komen moet. Vers 1 zegt: "Laten wij daarom (Nieuw-Testamentische Gemeente) op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot Zijn rust in te gaan bestaat, den indruk zou wekken achter te blijven". En in vers 3: "want wij gaan tot de rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn, zoals Hij gesproken heeft", en in 7: "Want Hij heeft ergens van den zevenden dag (de sabbat) aldus gesproken: En God rustte op den zevenden dag van al zijn werken ; en hier wederom: Nooit zullen zij (ongelovigen) tot zijn rust ingaan. Aangezien nog te wachten is (dat moet nog komen), dat sommigen tot die rust zullen ingaan, en zij, die het evangelie, eerst ontvangen hebben (Israël) niet ingegaan zijn wegens hun ongehoorzaamheid, stelt Hij wederom een dag vast, heden, als Hij door David na zo langen tijd spreekt". En vers 11 zegt verder: "Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan". Hier is de sabbat een teken, dat ons heen wijst naar de rust, die bereid is voor het volk van God; de, rust, die nog komen moet, de uiteindelijke heerlijkheid, onze erfenis, die voor ons weggelegd is in de hemelen. Het is de rust, die zal komen voor de Nieuw-Testamentische Gemeente, het Lichaam van Christus, als Hij wederkomt en Hij ons zal brengen in het Vaderhuis met de vele woningen. Zo zien wij, dat de sabbat, een teken is, dat heen wijst naar drie dingen: schepping, verlossing en de uiteindelijke heerlijkheid. Deze heerlijkheid komt, want het is de rust, die God bereid heeft voor de Zijnen. Daarom vinden wij in Lev. 23 de weeksabbat als een inleiding staan voor deze zeven feesten, want in de weeksabbat beluisteren wij a. h. w. al de motieven, die God verder in zeven hoogtijfeesten uitwerkt en tot heerlijke werkelijkheid doet worden, n. l. hoe Hij Zijn schepping zal verlossen en zal brengen in de uiteindelijke heerlijkheid. De weeksabbat is tevens een teken van de geweldige feestsabbatten, die tenslotte eindigt in de eeuwige sabbat, de achtste dag, die wij vinden aan het einde van het Loofhuttenfeest, waarin God alles zal zijn, als de schepping zal rusten in haar Schepper en de Schepper zal rusten in Zijn schepping. In de heerlijkheid, die komt, zal geen verstoring meer zijn. Laten wij er goed acht op slaan, dat wij God ontmoet en, want God wil ons ontmoeten, allereerst in het Pascha. Wij kunnen God niet eerst in Pinksteren of Loofhuttenfeest ontmoeten. Als wij, na God in het Pascha ontmoet te hebben, getrouw blijven, dan mogen wij met de Heer verder wandelen, totdat wij in de achtste dag gekomen zijn. Wij zullen zien, hoe nauwgezet God enige dezer feesten heeft vervuld in Zijn Zoon Jezus Christus, en hierin hebben wij tevens een leidraad, hoe God de rest van deze feesten even nauwkeurig zal vervullen in Zijn Zoon. Als wij ons aan deze leidraad houden, zullen wij niet tot dwaze uitspraken komen, zoals wij vandaag vaak horen, waar de christelijke gemeenten vol van zijn en ons allerlei, onschriftuurlijke leringen brengen, o. a. dat de Gemeente door de grote verdrukking zou moeten gaan en dat geweldige opwekkingen komen zullen. Deze verwarring brengende inzichten sluipen binnen,

omdat men geen interesse heeft voor dieper Schriftonderzoek om de wil des Heren en Zijn geweldig plan met Zijn schepsel en zijn schepping te leren kennen en verstaan, zodat men zich ook niet houdt aan Zijn gezette hoogtijden. De Schrift zegt ook: "Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis" (Hosea 4 vers 6). ook het profetische woord in het Nieuwe Testament heeft het tevoren reeds gezegd o.a. 2 Tim. 4 vers 3 en 4, dat het zo zou gaan in de laatste dagen. Toch is dit heel bedroevend; laten wij daarom het gebed vermenigvuldigen voor degenen die op dwaalwegen gekomen zijn en steeds meer verblind worden in allerlei wind van leer door mensen, en niet naar de Schrift.

Wij komen nu tot het eerste feest: het Pascha,

Lezen: Lev.23 vers 4 en 5: "Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op den daarvoor bepaalden tijd. In de eerste maand, op den veertienden der maand, in de avond schemering, is het Pascha voor den Here".

De drie eerste feesten, die bij elkaar behoren: het Pascha, het feest van de ongezuurde broden en ook de eerstelingsgarve, vielen in de eerste maand van het zogenaamde geestelijke jaar. Pinksteren viel in de derde maand en de laatste drie feesten, die ook bij elkaar behoren: feest der bazuinen, grote verzoendag en Loofhuttenfeest, vielen in de zevende maand. Het Pascha is het eerste grote feest, het feest van het lam, dat daar op geslacht moest worden, maar niet de verlossing van Israël uit Egypte stond in het middelpunt, maar het lam. Zo ook staat Jezus Christus in het middelpunt, want Hij is de Heerlijke, en als wij iets van die heerlijkheid willen smaken, dan moeten wij blikken op Hem, want Hij alleen is onze heerlijkheid. Wij zullen zien, dat God in dit Pascha ons geweldige dingen heeft geschonken. De instelling van het Pascha vinden wij uitvoerig beschreven in Ex. 12 vers 1 t/m 6: "En de Here zeide tot Mozes en tot Aäron in het land Egypte: Deze maand zal u het begin der maanden zijn; zij zal u de eerste der maanden van het jaar zijn, spreekt tot de gehele vergadering van Israël als volgt: Op den tienden van deze maand zal ieder voor zich een stuk kleinvee nemen, families-gewijs, een stuk kleinvee per gezin. Maar indien een gezin te klein is voor een stuk kleinvee, dan zullen hij en de naaste buurman van zijn gezin er een nemen, naar het aantal personen; gij zult bij het stuk kleinvee rekenen met ieders behoefte. Een gaaf, mannelijk, een jarig stuk kleinvee moet gij nemen; gij kunt dit nemen van de schapen of van de geiten. En gij zult het bewaren tot den veertienden dag van deze maand, dan zal de gehele vergadering der gemeente van Israël het slachten in de avondschemering".

Hier staat al heel veel in en wij zien dikwijls, dat bij een verordening van God, heel veel dingen gelijk bepaald worden en wij zien dus direct, dat niet de verlossing in het middelpunt staat en ook niet degenen, die verlost moeten worden, maar het lam. In vers 4 komt duidelijk uit, dat men moest rekening houden met het lam, want God zegt daar, dat ieder gezin zo'n stuk kleinvee moet nemen; maar is zo'n gezin te klein, dan moeten zij het met de naaste burens in één huis samen eten. Hier zien wij dus, dat niet het lam wordt aangepast aan de mens, maar dat de mensen worden aangepast aan het lam, Vandaag hebben wij een christelijke godsdienst, die aangepast wordt naar de mens; maar God wil, dat de mensen zich aanpassen aan het Lam. Zijn Zoon, want wij moeten worden gelijk Hij is. Wij beginnen nu eerst met vers 1: "En de Here zeide tot Mozes en tot Aäron in het land Egypte: Deze maand zal u het begin der maanden zijn, zij zal u de eerste der maanden van het jaar zijn". Hiermee heeft God het geestelijk jaar voor Israël ingesteld: de 7e maand van het gewone burgerlijk jaar werd de eerste maand van het geestelijk jaar. Ik wil u trachten dit duidelijk te maken.

Israël had net als wij een jaartelling, zoals God hen geleerd had en die jaartelling was anders als onze jaartelling. Wij hebben een zogenaamd zonnejaar maar Israël had een maan jaar, zo als Ps. 104 vers 19 zegt: "Hij heeft de maan gemaakt voor de tijden".

Het maanjaar van Israël was korter dan het zonnejaar, want het maanjaar kwam op 12 maal 29½ dag, dus was dat elf dagen korter dan het zonnejaar. Daarom had Israël naast zijn twaalf maanden van het maanjaar, meestal om de twee of drie jaar, een hele schrikkelmaand, en werd de twaalfde maand a.h.w. nogmaals herhaald, zodat de standweer gelijk kwam met het zonnejaar. Het is in verband met deze feesten nodig, dat wij dit weten. Wij kennen de geschiedenis van Ex. 12, waar God het Pascha instelde, toen Hij Israël verlossen wilde uit de slavernij en harde dienstbaarheid in Egypte, wat God reeds te voren aan Abraham gezegd had. God wil hen nu daaruit verlossen door een sterke uitgestrekte hand en een machtige arm en daartoe heeft Hij dit Pascha ingesteld. Wij weten, hoe God Mozes geroepen had als middelaar en dat deze samen met Aäron naar Farao gaan moest, om de eis van God bekend te maken, dat Farao Zijn volk moest laten trekken om God te dienen in de woestijn; maar Farao verhardde zijn hart. Toen kwam God met gerichten tot tienmaal toe. Bij de tiende plaag heeft God een voleinding gemaakt, want tien is het getal in de Bijbel van de voleinding, wat wij voortdurend in deze feesten tegenkomen. Maar voordat de tiende plaag over Egypteland ging, stelde God het Pascha in, omdat Hij alle eerstgeborenen van mens en dier in Egypte zou slaan door de verderfengel, uitgezonderd, diegenen, die schuilden achter het bloed van het lam, dat aan bovendorpel en zij posten was aangebracht en waar de verderfengel aan voorbij moest gaan. Op de veertiende van de zevende maand van het burgerlijke jaar vond die tiende plaag plaats. Nu zegt God, dat deze zevende maand van het natuurlijke, burgerlijke jaar geworden is tot de eerste der maanden. Wat wil dat zeggen? Het wil zeggen, dat, waar God het Lam gegeven heeft en het Lam binnengekomen is, dat daar het oude voorbijgegaan en alles nieuw geworden is, Daar komt een nieuwe één, een nieuw begin, een nieuwe tijdsorde. De oude tijdsorde van het natuurlijke leven is voorbijgegaan, want in de vervulling weten wij, dat degene, die in Christus is, een nieuwe schepping is: "het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden". De maand, waarin het lam geslacht is, is nu voor God de eerste der maanden van het geestelijke jaar geworden. Dit is een nieuwe tijdsorde geworden, die boven de oude tijdswenteling uitgaat. Waar kwam de oude tijdswenteling vandaan? Deze kwam van de schepping. Dit wil ik u nader verklaren. De normale jaartelling behoorde te beginnen ongeveer half September, zoals dit ook bij de Joden het geval is. Het is de jaartelling, die begint vanaf de scheppingsdagen, die anders zijn dan bij ons, want wij beginnen de nieuwe dag des nachts om twaalf uur; maar bij God begint een nieuwe dag bij zonsondergang om zes uur. Van de scheppingsdagen lezen wij: "Het was avond geweest en het was morgen geweest", d. w. z. bij zonsondergang, des avonds om zes uur, begint de nieuwe dag. De dag begint bij God met twaalf uur in de nacht en eindigt met twaalf uur overdag, want bij God gaat het van duisternis tot het licht, van de nacht, naar de eeuwige dag. Daarom loopt de Joodse normale dag van des avond"s zes uur tot de volgende avond zes uur.

Ook het jaar van Israël begint, wanneer de oogst van de zomer ten einde en geheel ingezameld is, dus als het najaar gekomen is. Het is avond geweest en morgen geweest, en bij het jaar zien wij hetzelfde, n. l. dat het najaar en winter geweest is en dan lente en zomer. Bij God eindigt het jaar dus na lente en zomer en begint met najaar en winter, zoals ook de avond en de nacht eerst komt en daarna de dag. De Joden vieren het nieuwjaar ongeveer half September, begin Oktober, dit is het

burgerlijke jaar. Als er zes maanden om zijn van dit burgerlijke jaar, dan begint de lente. Dat is ook zo, want de zevende maand van Israël's jaar, waarin God Israël verlostte uit de slavernij, n. l. allen, die schuilden achter het bloed van het lam, was de maand, toen de lente net begonnen was, ongeveer onze maand Maart, en dat is de eerste maand van het geestelijk jaar. Dit is iets heerlijk! Als het najaar en winter geweest is, wil dit zeggen, dat dorheid en doodsheid geweest zijn, dan wil God niet alleen nieuw leven geven, zoals ook de natuur ontwaakt in de lente, maar Hij wil dan waarachtig eeuwig leven gaan geven, doordat, Hij het Lam geeft. Wij weten, dat de natuurlijke jaartelling, het burgerlijke jaar, tevens een beeld is, niet alleen van de afwisselende jaargetijden, maar ook van de omwenteling van ons gewone leven. Wij wentelen ons in de zonden en het loopt tenslotte naar de twaalf toe en dat betekent de dood; want wij liggen dood in de zonden en misdaden. Aan ons allen is van God een natuurlijke levensloop toegemeten, beginnende bij de geboorte en eindigende bij de dood. Het is een natuurlijke levensloop, een natuurlijke tijdswenteling in ons natuurlijk leven.

Nu heeft God ingegrepen en komt daar middenin na de zesde maand met Zijn feesten,

opdat wij Gods hand zullen aangrijpen, die ons het Lam schenkt, opdat wij door eeuwig leven zouden ontvangen. Wij kunnen het ook zo zeggen: het burgerlijke, natuurlijke jaar geeft de vergankelijkheid aan, de tijd, die ons hier toegemeten is, maar het geestelijke jaar is de eeuwigheid. Nu zien wij, hoe de eeuwigheid inkwam in de tijd, toen God het Lam in deze wereld inbracht; toen God Zijn Zoon zond kwam het eeuwige leven Gods in een wereld, die ten onder zou gaan. God bracht Zijn eeuwigheid, Zijn leven in de wereld in Zijn Zoon. Waarom? Opdat die vergankelijke tijd de eeuwigheid zou ontmoeten. Gezette hoogtijden zijn af spraken, waarin God de mens ontmoeten wil. Hij wil de sterfelijke mens, de verloren zondaar ontmoeten, vóórdat het te laat is, vóórdat voor hem de eeuwigheid aanbreekt met de eeuwige dood en verdoemenis. Daarom heeft God het Lam ingebracht, die de Drager, de Vertegenwoordiger is van het Leven, Van de eeuwigheid, Gods, opdat wij een ontmoeting met Hem zouden hebben; opdat de vergankelijke tijd opgenomen zou worden in de eeuwigheid en opdat die vergankelijke, sterfelijke mens opgenomen zou worden in het Lam en tot een eeuwige zoon van God gemaakt zou worden. Wat een geweldige sprake vinden wij al in het eerste vers, als God zegt: "En de Here zeide tot Mozes en tot Aäron in het land Egypte: Deze maand zal u het begin der maanden zijn, zij zal u de eerste van de maanden van het jaar zijn". Weet u, wat dit voor Israël letterlijk ging betekenen? Dat het afgelopen was met de natuurlijke tijdsorde, die Israël kende, maar ook de Egyptenaren wisten; dat het afgelopen was met het leven in die tijdsorde, want dat is er mee verbond en, omdat die tijdsorde ons toegemeten is.

Toen het lam binnenkwam, was daarmee voor Israël het leven in Egypte afgelopen, dat het beeld is van de zondige wereld en van de slavernij aan de zonde, de zeden en gewoonten en de hele tijdsorde van Egypte. Het werd letterlijk alles nieuw. Dit wil God ons zeggen in het feest van het Lam. Want waar dit Lam binnenkomt en dat Lam is Christus, breekt voor zo'n mens een volledige nieuwe dag aan, een volledig nieuw begin, een volledige nieuwe tijdsorde, maar ook nieuwe zeden en gewoonten, een radicaal ander leven. Zo is het ook voor ons: niets meer van deze wereld. Als Paulus zijn brief schrijft aan de Filippenzen, zegt hij in Hoofdstuk 1, dat, toen zij tot bekering kwamen, dat wil zeggen, toen zij het Lam aten (Jezus Christus) werd het voor hen tot een nieuwe dag. Vers 4 en 5: "immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, wegens "uw deel hebben aan de prediking van het

evangelie, van den eersten dag af tot nu toe". Er was in hun leven een eerste dag gekomen, zodra zij de prediking van het Lam in het geloof aanvaardden, en de oude dagen waren voorbij.

Bij Pascha begint de eerste dag van één voor ons nieuwe tijdsorde en voor ons hier beneden breekt er ook nog een laatste dag aan. Ons natuurlijke leven begon op de dag van onze geboorte en de laatste dag van dit natuurlijke leven is het sterven, maar als wij Christus aangenomen hebben is onze eerste dag de dag van onze wedergeboorte en de laatste dag, die voor ons aanbreekt is niet ons sterven, maar ons gaan naar de hemel, waar ons plaats bereid is, zoals Paulus zegt in vers 6: "Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot den dag van Christus Jezus". Dat is de dag, waar Hij Zijn Gemeente weghaalt en zij ingaat in de, rust, die God bereid heeft. Dat is de laatste dag voor ons hier op deze wereld en dat is niet ons sterven, maar onze hemelvaart.

Prijst Zijn Naam!

Bij het eerste begin van het Pascha zien wij, hoe het lam centraal staat, hoe er rekening gehouden moet worden naar dat lam, want dit lam wordt niet aangepast aan de mensen, maar de mensen moeten zich volledig aanpassen aan dat lam, en dan gaan alle dingen anders worden, Al het oude is dan radicaal voorbij en het is alles nieuw geworden, want wie in Christus is, is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden: nieuwe zeden, nieuwe gewoonten, nieuw leven, nieuwe dienst, nieuwe wandel, nieuwe gedachten, een nieuwe tijdsorde en nu niet meer een wandelen in de zonden, maar een leven en wandelen met God; geen slaaf meer, maar een vrije geen gebondene, maar een verlost.

Dit Pascha is in Christus Jezus heerlijk nauwkeurig vervuld en God heeft ons hier veel meer in bereid dan wij beseffen. Wij hebben gezien, dat bij dit eerste feest, niet de verlossing in het middelpunt staat, ook niet de verlost, maar het lam. Het waarachtige Lam is de heerlijkheid Gods, het is de gedachte Gods en Zijn heerlijkheid is onze heerlijkheid. Het gaat alleen om het Lam en wij zullen nu zien, hoe nauwkeurig het Pascha in Zijn Zoon Jezus Christus vervuld is geworden, waarin wij de heerlijkheid van God en van het Lam beter leren aanschouwen. Daarna zullen wij ook zien, wat God ons in dit Pascha bereid heeft. Zoals wij reeds gezien hebben, naar aanleiding van Ex. 12 vers 3 en 4 moest de mens zich aanpassen aan het lam en daarmee rekening houden. Wij zien vandaag echter een christendom, waarbij het Lam aangepast wordt aan de mens. Vandaar de verschillende kerken en kringen. Maar het zijn Gods gedachten, dat de mens rekening moet houden met het Lam, want het Lam staat centraal. Het is ook Gods heerlijkheid en wij kunnen die heerlijkheid in Hem ontvangen en zo moeten wij ook veranderd worden naar het beeld van Hem en zullen wij de Lams-gestalte moeten aanvaarden. Hoewel in Ex. 12 vers 3 staat: Op de tiende van deze maand zal ieder voor zich een stuk kleinvee nemen, familiegewijs een stuk kleinvee per gezin", en er vele gezinnen en dus vele lammeren waren, toch zegt datzelfde woord, dat het één lam is en één gemeente, zoals wij dit duidelijk vinden in vers 6: "dan zal de gehele vergadering der gemeente van Israël het slachten in de avondschemering". Al waren het dus vele lammeren, toch wordt het samengevoegd als in dat ene Lam en al waren het vele huisgezinnen, zo was het voor God één gemeente van Israël, die het moest slachten. In vers 21 zegt Mozes tot het volk: "Toen ontbood Mozes al de oudsten van Israël en zeide tot hen: Trekt heen, haalt kleinvee voor uw geslachten en slacht het Pascha". Wij kennen de heerlijke vervulling hiervan in het Nieuwe Testament, wat wij lezen in Joh. 1 vers 29: "Den volgenden dag zag hij Jezus tot zich komen en zeide: Zie het Lam

Gods, dat de zonde der wereld wegneemt", Dit moest Johannes de Doper, toen hij Jezus tot zich zag komen, reeds door de Heilige Geest zeggen. Al deze lammeren, die vanaf het Pascha in Egypte, ruim twee duizend jaar lang tot aan Christus geslacht zijn, moesten een heen wijzing zijn naar het geslachte Lam. In 1 Cor. 5 vers 7b lezen wij: "Want ook ons paaslam is geslacht; Christus". Wij zien, hoe Christus het Paaslam is, waarvan wij de afschaduwing vinden in het lam, dat men in Egypte in huis moest nemen. Dit Pascha moest Israël ieder jaar weer opnieuw vieren op de veertiende van de eerste maand van zijn geestelijk jaar. Hoewel Israël in al die jaren tot aan het kruis van Christus ieder jaar het paasfeest vierde, vinden wij in de Bijbel precies zeven paasvieringen vermeld.

De eerste paasviering vinden wij vermeld in Ex. 12, in Egypte bij hun verlossing.

De tweede paasviering vinden wij in Num. 9, als Israël in de woestijn is.

De derde paasviering vinden wij vermeld in Jozua 5 bij de intocht in Kanaän, zodra zij de Jordaan door waren.

De vierde paasviering vinden wij onder koning Hiskia, toen Israël en Juda tot grote afval gekomen waren door afgodendienst. Hiskia gaat dan de tempel reinigen van alle afgoden en viert dan opnieuw het paasfeest.

De vijfde paasviering vinden wij vermeld, toen het tienstammenrijk van Israël reeds verstrooid was en Juda tot nog erger zonde was gekomen en koning Josia, als een geweldig hervormer al de onreinheid uit Juda wegdeed en het Pascha vierde.

De zesde paasviering was, toen Juda zeventig jaar in de ballingschap was geweest en een gedeelte terug kwam onder Ezra bij het herstel van de tempel het Pascha vierde, waar van wij lezen in het boek Ezra.

De zevende paasviering vinden wij vermeld, als Jezus met Zijn jongeren het Pascha viert op de laatste avond van Zijn leven hier op aarde. Daarmee was het zevental vol en heeft. Jezus het afschaduwingsfeest tot een einde gebracht en gezegd in Luc. 22 vers 15: "Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer dat Ik lijd".

Bij de aanvang van de veertiende van de eerste maand heeft Jezus met de Zijnen de paasmaaltijd gehouden; normaal moest de paasmaaltijd gehouden worden aan het einde van de veertiende van de eerste maand, maar Jezus Christus kon het met Zijn jongeren niet eten aan het einde van de veertiende, want. Hij was de Vervuller, daar Hij Zelf als het Paaslam aan het kruis moest. Hij is precies op het Joodse paasfeest gekruisigd, hoewel het Sanhedrin, de hogepriesters en de hele priesterraad met elkaar afspraken, dat het niet op het feest zou gebeuren, om geen opschudding te veroorzaken. Maar zij moesten het op het feest doen, want het zijn Gods gezette hoogtijden en geenhogepriester, noch Kajafas, noch Ananas, kon hier iets aan veranderen, want op precies de gestelde tijd moest het Paaslam sterven. In Ex. 12 vers 5 lezen wij: "Een gaaf, mannelijk, één jarig stuk kleinvee moet gij nemen". Ten eerste moest het gaaf zijn, de oude vertaling zeg: "zonder gebrek", wat veel mooier is. Het oordeel van God konden zij alleen ontkomen, als er een paaslam kwam, dat absoluut zonder zonden was. Daarom staat er ook, dat het paaslam gaaf moest zijn. In het Nieuwe Testament vinden wij dit in 1 Petr. 1 vers 19; waar de Heilige Geest de apostel Petrus laat neerschrijven, hoe wij vrijgekocht zijn "met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam". Wij leven in een tijd, niet alleen van grote, af val, maar ook waarin de vijand alle grondvesten van het geloof in Christus wil aantasten, ook de onberispelijkheid van Christus, waar vele oprechte kinderen Gods uit allerlei kerken en kringen door gevangen genomen worden. Het is o.a. de beweging van de Noorse broeders, die verkondigen, dat Jezus Christus in een zondig vlees gekomen is en dat dát Zijn kruis is, dat Hij steeds "neen" heeft gezegd tegen de zondige neigingen en begeerten, die in Zijn vlees waren; want

volgens hen is Hij in eenzelfde vlees gekomen als wij. Het kruis op Golgotha noemt men dan een symbolische afsluiting. Christus zou volgens hen geen zonden gedaan hebben, maar in Zijn vlees heeft wel de zonde ingewoond. Dit is in strijd met Gods Woord, want als dat waar was, zouden wij niet verlost worden zijn. In 1 Petr. 2 vers 22 lezen wij: "die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden". Hij heeft geen zonden gedaan, zoals ook deze lering uit Noorwegen zegt en daarin zijn zij recht; maar dat Hij geen zonden gedaan heeft, dat haalt de Heilige Geest hier aan voor ons, opdat het ons zal zijn tot een voorbeeld, dat wij in Zijn voetstappen zullen volgen; maar er staat ook van Hem geschreven in 2 Cor. 5 vers 21: "Hem, (Jezus Christus) die geen zonde gekend heeft". "Hij heeft geen zonden gedaan", slaat op het uitwendige van Zijn handel en wandel; maar "Hij heeft ook geen zonde gekend" slaat op het innerlijke. Hierin zien wij dat Hij niet in een zondig vlees gekomen is en dat kon ook niet, want dan was de hele geboorte uit de maagd Maria, geboren uit de Heilige Geest, dwaasheid geweest. Hij kon nooit komen in een menselijk vlees op natuurlijke wijze, want dan was Hij zondaar geweest, daarom kon Hij alleen op bovennatuurlijke wijze mens worden, doordat een maagd ontvangen zou uit de Heilige Geest. Als Gods Zoon kon Hij ons niet verlossen, omdat Hij als God niet sterven kon. Daartoe moest Hij dus de menselijke staat uit Adam aannemen.

Daarom: ken de Schriften, weest biddende en wakende, en wordt niet verleid door allerlei stromingen en leringen van deze tijd, maar volhardt tot het einde in het geloof, dat alleen behouden kan, zoals God het ook heeft neergelegd in deze gezette hoogtijden. Hij is het onberispelijke, smetteloze Lam, die geen zonden gedaan, maar ook geen zonde gekend heeft. "Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt". Wanneer gebeurde dit? Dat gebeurde niet tijdens Zijn rondwandeling hier op aarde; dat kon niet en ook niet in de hof van Gethsemané; maar toen Hij aan het kruis hing. Daarom stierf Hij niet de kruisdood, maar Hij stierf daar de zonedood. Petrus zegt nauwkeurig door de Heilige Geest: "Die onze zonden gedragen heeft in Zijn lichaam op het hout". In die drie uren van Godverlatenheid, die duistere nacht voor Hem waren, heeft Hij Zich met ons verenigd en onze zonden op Zich genomen in Zijn lichaam. Daarom stierf dat lichaam ook, want dat kon niet blijven, Hij stierf niet de uitputtingsdood door verbloeding, ook niet als martelaar, maar de zonde werd verteerd in. Zijn lichaam door het vuur van Gods Geest. Het werd er letterlijk uitgebrand, de zonden van u en mij en de zonde zelf. In Ex. 12 vers 5 staat, dat het een gaaf, mannelijk, één jarig lam moet zijn. Mannelijk is duidelijk, want Hij is de man van smarten; één jarig wil zeggen, dat het lam gekomen is op de leeftijd van zijn volle levenskracht. Dit, is vervuld geworden in Christus, die in Zijn volle levenskracht, drie en dertig jaar oud zijnde, gegaan is om Zich voor ons te offeren als het Lam Gods.

In vers 3 staat: "Spreekt tot de gehele vergadering van Israël als volgt: op den tienden van

deze maand zal ieder voor zich een stuk kleinvee nemen, families-gewijs". Wij komen nu tot een Schriftgedeelte, dat vele betekenissen heeft. Allereerst de tiende. Op de tiende moest dat lam reeds in bewaring genomen worden en op de veertiende, moest het pasgeslacht worden. Het lam, dat voorbestemd was om geslacht te worden en het paaslam te zijn was dus vier dagen van te voren in bewaring genomen. Nu lezen wij in 1 Petr. 1 vers 19 en 20: "maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. Hij was van te voren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u". Toen God in Christus dat Pascha vervulde, was het

omtrent het jaar 4000, maar het Lam lag al klaar van vóór de grondlegging der wereld. Dit is de eerste betekenis van de tiende tot de veertiende, vier dagen of Goddelijke dagen zijn 4000 jaar, zoals wij dit ook vinden in Openbaring 13 vers 8: "En allen, die op de aarde wonen, zullen het beest aanbidden, ieder, wiens naam niet geschreven is in het boek des levens van het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld".

Toen God dus in zes dagen deze aarde tot een woonplaats van de mens maakte en Adam schiep, had Hij het Lam al klaar liggen en was het al naar Gods raad en gedachten het geslachte Lam. Als op de tiende het lam in huis genomen werd bij Israël, was dat lam al voor het offer bestemd en zo had God Zijn Zoon al voor de grondlegging der wereld bestemd als offerlam, om ons te redden; wat een grote genade.

De tweede betekenis van de tiende tot de veertiende was om het lam vier dagen in observatie in huis te nemen om na te gaan of er geen gebrek aan was. Voor God was het zeker, dat het Lam geen gebrek had, daarom zegt Hij: "Deze is Mijn geliefde, in wien Ik al Mijn welbehagen heb". Maar dit moest ook voor de mensen openbaar komen en daarom lezen wij ook, dat Jezus een kleine vier jaar onder Israël gewandeld heeft. Van Zijn doop tot Zijn kruis is ruim drie en een half jaar geweest. Vier jaar lang mocht en Israël en het Sanhedrin, de priesters, overpriesters en Schriftgeleerden Hem observeren. Inderdaad hebben zij al Zijn gangen nagegaan of zij ook maar iets konden vinden, waarop zij Hem grijpen konden. Onder de moeilijkste denkbare omstandigheden heeft Jezus onder Israël gewandeld, van alle kanten bespied, maar tot aan het einde konden zij niets vinden. Ziet u het onberispelijke Lam? Jezus zegt in Joh. 8 vers 46, als de Schriftgeleerden Hem trachten te vangen: "Wie van u overtuigt Mij van zonde"? Hij zegt het openlijk en daagt hen uit. Ziet u het Lam, dat in bewaring was? Hoe wonderbaar heeft God dit vervuld. Het wordt nog nauwkeuriger vervuld, want als het Sanhedrin, deze hoge raad der Joden, al besloten hebben om Jezus te doden, vinden wij in Joh. 11 vers 53 t/m 55: "Sinds dien dag dan beraadslaagden zij om Hem te doden. Jezus dan bewoog Zich niet meer vrij onder de Joden, maar vertrok vandaar naar de landstreek dicht bij de woestijn, naar een stad, Efraïm genaamd, en Hij bleef daar met zijn discipelen. Nu was het Pascha der Joden nabij en velen van het land gingen op naar Jeruzalem". Daar wachtte Jezus op, want Hij moest alles vervullen, wat van Hem geschreven stond. Dan lezen wij in Joh. 2 vers 1: "Jezus dan kwam zes dagen vóór het Pascha te Bethanië". Dus zes dagen voor het Pascha verliet Hij die schuilplaats en kwam eerst te Bethanië, een dorpje vlak bij Jeruzalem en in vers 12 staat, dat Hij de volgende dag naar Jeruzalem ging, waar Hij Zijn intocht hield. Vijf dagen voor het Joodse Pascha ging Hij dus naar Jeruzalem, want op de tiende moest het Lam immers daar zijn. Na de intocht in Jeruzalem ging Hij ook openlijk de tempel binnen, zodat iedereen kon weten, dat Hij er was. Zo is Hij de laatste vier dagen in het huis in Jeruzalem geweest. Weet u, wat Jezus, toen Hij in Jeruzalem was, ging doen? Hij ging de tempel binnen en op het voorplein zaten de kopers en de verkopers, die de lammeren verkochten. Hij heeft toen alles eruit gegooid, omdat het niet meer nodig was, want Hij was het Paaslam. Hij heeft alles nauwkeurig vervuld. De lammeren waren niet meer nodig, want Hij is het Lam. Hij gooide de tafels der wisselaars om, Hij dreef de lammeren en de duiven eruit en het Sanhedrin betaalde het bloedgeld om het Lam te kopen. Wij lezen in Matth. 26 vers 59: "De overpriesters en de gehele Raad trachtten een vals getuigenis tegen Jezus te vinden om Hem ter dood te brengen, maar zij vonden er geen, hoewel er vele valse getuigen optraden". Toch moest Hij geslacht worden. Tenslotte hebben zij Hem geslacht door Hem te kruisigen

op het getuigenis, dat Hij de Zoon van God was. Toen Hij voor Pilatus stond heeft Pilatus tot driemaal toe gezegd, dat hij in Hem geen schuld kon vinden, en toch hebben zij Hem gekruisigd, opdat de Schrift vervuld zou worden.

Dit heeft precies plaats gevonden in 'de avondschemering van de veertiende op het Joodse Pascha, hoewel de Schriftgeleerden het niet wilden. De avondschemering daar trad des middags na twaalf uur al in. Het klinkt ons vreemd in de oren, maar om zes uur is het daar al volkomen donker, omdat men dicht bij de evenaar is. De avondschemering is de tijd van des middags twaalf uur tot des avonds zes uur en het was precies in die tijd, dat Jezus gekruisigd werd. Nu lezen wij in Joh. 18 vers 28: "Zij brachten Jezus dan van Kajafas naar het gerechtsgebouw. En het was vroeg in den morgen (op de veertiende); doch zelf (de vrome Joden, Schriftgeleerden, Farizeeën, overpriesters) gingen zij het gerechtsgebouw niet binnen, om zich niet te verontreinigen, maar het Pascha te kunnen eten". Ziet u, hoe nauwkeurig het vervuld is? Het Pascha eten is het geslachte Lam eten met de ongezuurde broden. Zij hadden zich dus des morgens vroeg al geheiligd om straks het Pascha te kunnen eten en daarom gingen zij het gerechtsgebouw niet binnen. Wat kan een mens toch zogenaamd vroom zijn om zelf het Pascha te kunnen eten, en toch de Christus te verwerpen en te verloochenen.

Zo lezen wij in Joh. 19, waar Jezus voor Pilatus stond, en Pilatus verschillende malen trachtte Hem vrij te krijgen, maar hij kon Hem niet vrij krijgen, want hier moest Gods raad in vervulling gaan en moest hij Hem overgeven om Hem te kruisigen. In vers 14 staat: "En het was Voorbereiding voor het Pascha ongeveer het zesde uur, en hij zeide tot de Joden: "Zie uw koning". Wij weten nu, dat het zesde uur bij ons twaalf uur des middags is en dat de tijd van de avondschemering intrad. Daar stond dan het Paaslam om het kruis te dragen en aan dat kruis te gaan sterven. Het is nauwkeurig vervuld op dat feest. Wat een groot wonder van God, hoewel de Joden het niet wilden. Dit is geen mensenwerk en hierin zien wij, wat God ons geschonken heeft.

Wat betekent "Voorbereiding"? Dan moest het lam geslacht en klaargemaakt wordenden daar stond Jezus, klaar gemaakt om geslacht te worden. In Ex. 12 lezen wij nogmaals vers 3: "Op de tiende van deze maand". Waarom de tiende? Omdat tien het getal van God is, waarin Hij een definitieve afsluiting maakt aan een zaak. Toen God hemel en aarde schiep, sprak Hij tien maal. Op de eerste dag eenmaal; op de tweede dag eenmaal; op de derde dag tweemaal, dus viermaal in drie dagen; op de vierde dag eenmaal; op de vijfde dag ook eenmaal; en op de zesde dag viermaal. Tienmaal lezen wij in de Schrift: "En God zeide", en toen Hij dit de tiende maal gesproken had, staat er: "God zag, dat het alles zeer goed was". Zo heeft Hij na tienmaal gesproken te hebben de schepping voleindigd en had God Zijn sabbatsrust. Toen God Israël ging verlossen uit Egypteland, liet Hij tienmaal een woord brengen tot Farao. Tienmaal sprak God in tien plagen en met de tiende was het gericht over Egypte voleindigd en werd Zijn volk verlost.

Toen God dit volk bij de Sinaï bracht en Zijn wet wilde geven, sprak Hij tienmaal in de tien geboden, waarmee Zijn wet voleindigd was.

Wij weten, dat in het boek Daniël het einde van de wereldgeschiedenis uitgebeeld wordt in tien tenen of in tien hoornen. Dikke boeken zijn over de wereldgeschiedenis geschreven, maar in Daniël vinden wij de meest zuivere beschrijving dan in welk ander boek ook. Na deze tien tenen is het geëindigd met deze wereld, en komt er geen wereldrijk meer, maar het Rijk van God, dat eeuwig is. Zo wordt de wereldgeschiedenis ook in tien voleindigd. Bij tien maakt God een definitief einde. Wat wil dat zeggen? Toen God tienmaal tot Farao gesproken had, werd het Pascha ingesteld, waarin met de verlossing van Israël het gericht over Egypte werd

aangekondigd wanneer het lam op de veertiende geslacht moest worden in de avondschemering, nadat het op de tiende dag in bewaring was genomen. Dat betekent dus, dat God het laatste woord tot die wereld had gericht in het lam. Maar God heeft het laatste woord ook tot deze wereld gericht in het Paaslam Gods. Er zijn mensen, die denken, dat er nog wel weer een andere genadetijd komt, maar God heeft het laatste woord tot deze wereld gericht in Zijn Zoon, het geslachte Lam; en wie het Lam en Zijn bloed verwerpt, daarvoor is geen dageraad. In Hebr. 1 vers 1 staat: "Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatste der dagen tot ons gesproken in de Zoon". In het Lam komt het eindgericht over deze wereld, zoals ook bij het paaslam het laatste gericht over Egypte ging. Hij sloeg overal de eerstgeborenen en dat zijn de vertegenwoordigers van elke familie en een gericht ging ook over alle dieren, en vooral ook over de afgoden van Egypte. Bij tien heeft de oude tijd afgedaan en breekt er een nieuwe tijdsorde aan, de tijdsorde van het Lam. Eerst had Israël een jaar, dat telde vanaf de schepping, maar nu moesten zij tellen vanaf het binnenkomen van het lam. In zekere zin hebben ook de christenen hieraan gedacht, want wij hebben nog een jaartelling, die telt vanaf Christus geboorte, maar God telt niet vanaf Christus geboorte, maar vanaf Christus kruis. Bij het Paaslam begint, de één, want daar is het oude tot het einde gebracht onder het gericht van God en het nieuwe is daar begonnen. Op de tiende moest het Lam in bewaring genomen worden, de laatste sprake van God en op de veertiende moest het geslacht worden.

Waarom de veertiende?

Toen God met de tien scheppingswoorden de schepping van hemel en aarde voltooid had, heeft Hij daarna op de zevende, dag gerust. En nu heeft God in het Lam Zijn verlossingswoord volledig uitgesproken in tien en als het Lam geslacht is op de veertiende, komt God tot Zijn tweemaal zeven, want in dat Godslam heeft God Zijn rust. De eerste zeven uit de schepping en de tweede zeven uit de verlossing. Zeven en zeven is veertien en er komt ook nog een derde zevental en dan wordt het een en twintig. Dan zullen wij het rijk van God hebben, maar zover zijn wij nu nog niet, dan zal er weer een sabbat zijn, de rust. De eerste rust na de voleinding van Zijn schepping en nu de tweede rust na de voleinding der verlossing; want God rust in het volbrachte werk van Zijn Zoon Jezus Christus, en God wil, dat wij daar ook in rusten. Wij zingen: "Op het Godslam rust mijn ziele, vol bewondering bidt zij aan". Sabbat betekent rust d.w.z. dat wij moeten ophouden met eigen werken en gaan rusten in het volbrachte werk van God. in Zijn Zoon. God wil, dat wij ophouden met eigen werken, en om ons vroom en godsdienstig aan te stellen en goede mensen willen zijn; want dit is voor God een gruwel en kan voor Hem niet bestaan. Onze eigen godsdienst en vroomheid is waardeloos. Er is maar één ding, dat voor God bestaan kan, en dat is het Lam en de gerechtigheid, die God ons in Hem schenkt uit genade, mits wij dat Lam aannemen.

Er mocht van het paaslam geen been gebroken worden, zoals wij dit vinden in Ex. 12 vers 42: "In één huis zal het gegeten worden; gij zult van het vlees niets uit huis naar buiten brengen; geen been zult gij er van breken". In de dagen, dat Israël in Egypte was braadden zij het lam boven het vuur aan een lange stok, waaraan de kop en achterpoten en een korte dwarsstok, waaraan de voorpoten gebonden waren. Ziet u het kruis? In Joh. 19 vers 33 en 34 vinden wij de vervulling er van: "maar toen zij bij Jezus gekomen waren en zagen, dat Hij reeds gestorven was, braken zij zijn benen niet, maar één van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond, kwam er bloed en water uit". Dit is het bewijs, dat Hij werkelijk gestorven was. Het bloed heeft zich gescheiden van het water. En in vers 35 t/m 37: "En die het gezien heeft, heeft

er van getuigd en Zijn getuigenis is waarachtig en hij weet, dat hij de waarheid spreekt, opdat ook jij gelooft. Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weder zegt een ander schriftwoord: Zij zullen zien op Hem, dien zij doorstoken hebben (Zach. 12 vers 10).

In Exodus 12 vers 3 lezen wij: "Spreekt tot de gehele vergadering van Israël als volgt: op den tienden van deze maand zal ieder voor zich een stuk kleinvee nemen, families-gewijs, een stuk kleinvee per gezin". Al waren het vele lammeren, het was toch het éne Pascha en voor God het ene Paaslam, Christus. Al waren het vele huisgezinnen, het was één gemeente van Israël. Er staat in vers 6, dat de gemeente van Israël het zal slachten, wat nauwkeurig vervuld is, want Israël heeft het Lam geslacht en niet de heidenen, Petrus zegt nadrukkelijk op de Pinksterdag in Hand. 2 vers 23 en 24, dat de Joden (de gemeente van Israël) Jezus gedood hebben. Zij hadden Hem wel in de handen van de heidenen overgegeven, maar Israël heeft het Lam geslacht, opdat de Schrift vervuld zou worden. Wij lezen hier, dat ieder voor zich een stuk kleinvee moest nemen; want het gaat ons, als eerste, heel persoonlijk aan en willen wij dus deel krijgen aan deze grote verlossing, die ook de enige verlossing is, die God bereid heeft, omdat God in Christus het laatste woord tot deze wereld gesproken heeft, dan moeten wij hieraan gehoorzamen. Er is slechts één weg, en dat is om het Lam aan te nemen. Wat denkt u, dat er met het gezin van de Israëliet gebeurd zou zijn, als hij gezegd zou hebben, mijn buurman slacht het lam wel en dat is voldoende? Als zij zo gehandeld zouden hebben, zou de verderfengel die nacht in dat gezin zijn binnengekomen en zou hij de eerstgeborene geslagen hebben, daar hij niet persoonlijk het bloed aan de zij posten en aan de bovendorpel had gedaan. Er waren in de negen voorgaande plagen verschillende, waarvan God Israël verschoonde, die alleen Egijpte trof en, maar niet de Israëlieten. Denk b. v. aan de duisternis over Egypte, maar het was licht in de woningen van de Israëlieten. Dit deed God niet, omdat de Israëlieten beter waren dan de Egyptenaren, maar opdat het effect der gerichtten groter zou zijn en zij Gods Almacht zouden zien. Men. zag hierin, dat het maar niet een toevallige duisternis was, die iedereen trof, maar dat heel Egypte in duisternis was, zodat niemand een hand voor ogen kon zien, terwijl het in al de woningen van de Israëlieten volop licht was. Dit is bij de mens niet mogelijk. Bij de tiende plaag, gaat God met het laatste oordeel komen en de zonde en afgodendienst van de Egyptenaren bezoeken, zoals wij lezen in Ex. 12. vers 12: "Want Ik zal in dezen nacht het land Egypte doortrekken en alle eerstgeborenen, zowel van mens en dier, in het land Egypte slaan en aan alle goden van Egypte zal Ik gerichtten oefenen". Het is een beeld van het oordeel, dat komt, waar God de zonden zal gaan bezoeken en in het gericht zal treden met deze wereld. Wij zien hier duidelijk, dat de hele wereld verdoemelijk is voor God, of het nu afgodische Egyptenaren zijn of vrome godsdienstige Israëlieten, of dat wij christelijk of niet christelijk zijn, braaf, netjes en fatsoenlijk, of in de goot leven, de hele wereld staat schuldig tegenover God en ligt reeds in de verdoemenis. De Egyptenaren hadden een gruwel van het bloed en nu laat God de Israëlieten a.h.w. een geweldig experiment doen. "In Ex. 8 vers 25 lezen wij: "Toen ontbood Farao en Aäron en zeide: Gaat, offert uw God in dit land, Maar Mozes zeide: het is onmogelijk zo te doen; wij zouden den Here, onzen God, offeren, wat de gruwel der Egyptenaren is". Als zij daar een lam zouden slachten, en het bloed aanbrengen, zou heel Egypte in opstand gekomen zijn, daar het hun goden waren, die zij dienden en zij zouden zeker de Israëlieten gestenigd hebben. Naar de mens was het dus onmogelijk, maar God zeide, dat zij toch dat bloed moesten aanbrengen en dus het lam moesten

slachten. Voor de wereld is het bloed van Christus nog altijd een bespottling of een gruwel. Maar denk er om, dat wij dat bloed niet onrein achten, en laten wij dit bloed openlijk aan onze zij posten en bovendorpel doen, d.w.z zichtbaar voor de wereld. Onze enige schuilplaats is achter het bloed van het Lam, onverschillig, wat de wereld daarvan denkt en zegt.

Er zijn vandaag vele christenen, die het net andersom doen. God verordineerde aan Israël, dat zij het lam in huis moesten hebben en dat het daar gegeten moest worden; maar het bloed moest aan de buitenkant zichtbaar zijn. Maar vandaag wil men het Lam uitdragen buitenshuis en het bloed maar stil binnen houden, want over het bloed wil men liever niet praten. Wat zou er gebeurd zijn, als Israël het lam buiten de deur gezet had en het bloed binnen gehouden had? Zij zouden onder het gericht van God gekomen zijn. Het lam moet in het huis, maar het bloed aan de buitenkant, zichtbaar voor de wereld. Laten wij dit goed vasthouden en de zaak niet omdraai en, want de duivel is altijd bezig om de zaak te verdraaien. Dit gericht zal iedereen treffen, zowel de Egyptenaren als de vrome Israëliet, de nakomeling van Abraham, als hij niet gehoorzaam was aan de instelling van God.

Wat verordineerde God ? Hij verordineerde drie dingen, die bij elkaar behoren, en wij mogen niet naar eigen goeddunken maar één of twee van aannemen.

1. Het lam moet in het huis zijn, waar in wij schuilen.
2. Het bloed moet aangebracht worden aan de zij posten en de bovendorpel van de buitenkant bij de ingang van het huis.
3. Het Lam moet in zijn geheel gegeten, worden.

Er zijn mensen, die alleen het bloed, willen aanbrengen, maar het Lam niet willen eten met

hen zal het ook slecht vergaan, want dit is niet van elkaar los te maken. Nu komen wij eerst tot de verlossende kracht van het bloed: de Israëliet moest het lam, dat hij in zijn huis genomen had, slachten, het bloed van het lam opvangen in een schaal en dit met een bundel hysop aan brengen aan de zij-posten en de bovendorpel. Dit vinden wij duidelijk in Ex. 12 vers 21 en 22.

In deze verordening zien wij de Goddelijke volgorde. Eerst moesten zij het lam in hun huis nemen en dit lam werd op de veertiende in de avondschemering geslacht en kreeg in het huis direct een heel merkwaardige plaats, want het geslachte lam werd het middelpunt van het gezin. Wij lezen in Ex. 12 vers 11: "En aldus zult gij het eten; uw lendenen omgord, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand". Het Joodse gezin vergaderde zich in het huis om dat lam heen, zij moesten helemaal rekening houden met dat lam. Wat wil dat zeggen? Dat vanaf dat ogenblik niet meer de man en vader het hoofd en middelpunt was, maar het lam, want ook de vader moest rekenen met het lam. Het lam werd dus het hoofd in het huis. Door het Lam op de juiste wijze in uw huis te brengen, zoals God het wil wordt het Lam het Hoofd in dat huis en wordt het vanaf dat ogenblik Zijn huis en de anderen zijn allemaal huisgenoten, zowel vader, moeder als de kinderen. De huisgenoten vergaderen zich rondom dat Lam. Zo is dit huis van het Lam en is het Lam Heer en Hoofd geworden. Wij moeten Jezus aannemen als Heer, als Hoofd, als Gebieder, en vanaf dat ogenblik is Hij het centrale middelpunt, waar wij ons omheen vergaderen. Nu heeft dit huis een deur en als dat huis het huis van Jezus is, wie is dan de deur? Het is Jezus en daarom komt het bloed van Hem er ook aan, God noemt het Pascha en dit is een Hebreeuws woord dat "voorbijgaan" betekent. God zegt dit in Ex. 12 vers 13: "En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij". God gaat, dus aan deze huizen voorbij, d.w.z. aan de zondaars met hun zonden, omdat Hij het bloed ziet. Wat is dat wonderbaar!

Waarom gaat die verderf engel daar voorbij? Het bloed was een teken voor de verderfengel, waardoor hij wist, dat binnen in dat huis al oordeel en dood gekomen was in het lam. Hierin zien wij Jezu's plaatsvervangend offer voor ons. Hij heeft aan het vloekhout gehangen, waar wij behoorden te hangen maar; als wij in het geloof dit bloed aanvaardden, is het oordeel van God al over ons heengegaan, want dit heeft al plaatsgevonden in Christus. Zo kan alleen dit bloed van Christus ons bewaren van het eeuwige oordeel Gods en van de eeuwige dood. Waar het bloed van het Lam in het geloof is aangebracht, is Gods oordeel en de dood reeds geweest. Dank God, want wij zijn in Christus al geoordeeld op Golgotha's kruis en in Christus zijn wij al gestorven en in de zondedood weggedaan. Dit zegt Jezus ook in Joh. 5 vers 24: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit den dood in het leven". Prijst, God!

Hoe moet dat bloed aangebracht worden? Dit moest gebeuren met een bundeltje hysop. Wat wil God ons hiermee zeggen? Eerst het praktische van hysop. Hysop is een klein plantje, dat overal in Egypte en in het Midden-Oosten groeit als onkruid tussen de straatstenen, tussen de voegen van de muren. In de Bijbel wordt gezegd in 1 Kon. 4 bij Salomo, dat hij kennis en wijsheid kreeg over alle planten; de twee uitersten daarvan worden dan genoemd en wel: de ceders van de Libanon en de hysop. De ceders worden als het hoogste beschouwd in de plantenwereld, die het beeld zijn van het leven op de hogeberg in majesteit en grootheid, die dus een afschaduwing van het leven Gods zijn en van onverderfelijkheid; want dit hout heeft de eigenschap, dat de worm er niet inkomt, maar juist de worm doodt. Het is het beeld van de onvergankelijkheid en daarom is de tempel ook gebouwd van cederhout. Naast de ceders van de Libanon werd, de hysop genoemd, dat het laagste plantje was, want het groeide overal en werd door iedereen vertreden en niet geacht. Deze hysop moest men nu juist nemen om het bloed aan te brengen. Dit heeft een dubbele sprake Gods. Het is allereerst een beeld, dat wij in ootmoed en nederigheid tot God zullen komen, want de nederigen geeft Hij genade. De hoogmoedige zal deze genade niet aannemen, want hij zal het bloed niet aanbrengen, omdat hij nog veel te goed van zichzelf denkt, dat God eigenlijk blij met hem moest zijn. Wat is deze gedachtegang vaak bij vele christenen ingeworteld. In het gebed hoort men dan het eigen-ik op de troon, doordat men opnoemt, wat men allemaal wel voor God gedaan heeft. God zou volgens hen bijna naar beneden moeten komen en hen feliciteren en zeggen: "Als Ik jou toch niet had, zou Ik niets kunnen doen". Maar wij moeten God en het Lam de eer geven. Wat staat het "ik" nog vaak in het middelpunt, ook als wij altijd voor onszelf bidden, voor genezing, enz. Dat is geen hysop, want hysop (dat zijn de nederigen) weet, dat wij geen recht hebben op verschoning en dat wij niet beter zijn, dan die Egyptenaar, maar dat het Gods genade is, die in het Lam, Zijn Zoon, een voorziening gegeven heeft, die wij mogen aangrijpen. Daarom is hysop meteen nog het beeld van iets anders, van wat voor de wereld ook gering en niets is, n.l. het geloof. Voor de wereld is geloof niets, maar wel hetgeen men kent en weet en presteert. Het geloof vindt men dan nog wel goed voor oude mensen. Jezus zegt: "Al zouden wij een geloof hebben als een mosterdzaadje". Dit is heel klein en gering en de wereld trapt er op, zoals ze op de hysop loopt en trapt; maar dat geloof neemt het bloed in zich op, want alleen door de hysop kan het bloed aangebracht worden. Door het geloof nemen wij het bloed in ons op, en kunnen wij het bloed aanbrengen aan onze zij-posten en bovendorpel van ons huis. Hysop is a.h.w. een natuurlijk kwastje of borsteltje, het is een plantje, dat zich vertakt in allerlei kleine vertakkinkjes en heeft dikke wollige blaadjes, waardoor het een

uitstekende kwast is, waar men ook goed mee kan schilderen. God is ook een praktisch God. Hysop is het beeld van geringheid, en wat in de wereld veracht wordt, waarop getreden en getrapt wordt, dit is ook het beeld van het geloof in het bloed van het Lam. Paulus moest in zijn dagen al schrijven in 1 Cor.1 vers 22 en 23: "Immers de Joden verlangen tekenen en de Grieken zoeken wijsheid, doch wij prediken een gekruisigden Christus, voor Joden (voor de vrome mensen) een aanstoot, voor heidenen (wijzen) een dwaasheid". Maar voor hen, die geloven, is het een kracht Gods tot behoudenis.

Dit bloed moest aangebracht worden aan de zij-posten en aan de bovendorpel, maar niet op de drempel, d.w.z. dat wij niet dat bloed zullen vertreden. En wanneer doen wij dat? Als wij bewust gaan zondigen, bewust Gods wetten gaan overtreden en denken, dat het bloed van de Heer wel weer reinigt; want dan vertrappen wij het bloed, wat God niet toelaat. Als wij onbewust in zwakheid zondigen, dan reinigt het bloed van het Lam ons na oprecht belijden: maar als wij heel bewust van te voren zeggen, dat wij een bepaalde zonde wel kunnen doen, dan vertreden wij het bloed. Zulke leringen zijn er helaas ook in onze dagen. De Bijbel waarschuwt ons duidelijk in Hebr. 10 vers 26 t/m 30: "Want indien wij opzettelijk zondigen, nadat wij tot erkentenis der waarheid gekomen zijn, (in onze onbekeerde tijd is dat misschien wel gebeurd, maar toen was het bloed nog niet aangebracht) blijft er geen offer voor de zonden meer over, maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur, dat de weder spannigen zal verteren. Indien iemand de wet van Mozes ter zijde heeft gesteld, wordt hij zonder mededogen gedood op het getuigenis van twee of drie personen. Hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij verdienen, die den Zoon van God met voeten heeft getreden, het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd was, onrein geacht en, den Geest der genade gesmaad heeft"? Daarom mocht het bloed niet op de drempel worden aangebracht, want het is heilig. Maar het moest wel aan de zij-posten en bovendorpel. En wat betekent dit? In de Schrift wordt huis en bewoner vereenzelvigd, zoals een stad met haar bewoners vereenzelvigd wordt. En ook ons lichaam wordt een huis genoemd. Nu is de bovendorpel het beeld van ons gedachten leven en de zij-posten zijn een beeld van ons handelen en wandel en, en dat moet onder de dekking van het bloed komen. Het gaat er om, dat heel de kracht van ons bewust denken en handelen

(want ons denken beheerst ons handelen) onderworpen is aan het bloed van het Lam. Met ons verstand kunnen wij de kracht van dit bloed niet verstaan, maar wij moeten dit eenvoudig in het geloof aanvaarden en ons also laten corrigeren door de Heer, want Zijn gedachten zijn heel anders dan onze gedachten.

WORDT VERVOLGD.